

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

กิเลสกินไม่อิ่ม

สรุปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๒๒ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑๑ บาท ๓๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ถึง ๑,๐๖๐ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ๕,๓๙๘ กิโล ทองคำที่ได้มา เพื่อหลอมและเพื่อมอบ ๕๐๐ กิโลคราวนี้นั้น ได้ทองคำแล้ว ๓๓๘ กิโล ๔๖ บาท ๒๐ สตางค์ ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑๖๑ กิโลครึ่งจะครบ ๕๐๐ กิโล ให้ต่างคนต่างพากันตัดนะ ทางมันยาวเหลือเกิน ยังอีก ๑๖๑ หาง ฟาดมันขาดสะบั้นไปเลยนะ มันเป็นอย่างนี้ ตัดมันทุกวัน ๆ พอถึงวันที่ ๑๐ ก็ขาดหมดเลยเที่ยว วันที่ ๑๐ ธันวาคม เดือนหน้า

(ถ่ายทอดสดไปอเมริกา ไทย-ลาว ครับ) เออ ขณะนี้กำลังออกอากาศทางวิทยุ ไทย-ลาว ที่เทกซัส สหรัฐอเมริกา เท่ากับเวลาประมาณ ๒ ทุ่มของทางโน้น ทางโน้นเตรียม ฟังแล้ว ทางนี้จะออกถึงเทกซัสเดี๋ยวนี้เลย มีไทย ลาว เขมร เวียดนาม อยู่ที่นี่ คืออพยพ กันไปอยู่ที่นั่น ท่านเหล่านี้เป็นชาวพุทธเรา ไปอยู่โน้นก็สนใจพุทธ พุทธติดตามตลอดเวลา เลย ติดตามหัวใจไป นี่ก็ได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากหลวงตา จากประเทศไทยนี้แล้ว ทาง โน้นก็ตั้งรับไว้จ่อฟังอยู่แล้วทางสหรัฐ ๒ ทุ่ม ทางเราก็ ๒ โมงครึ่งพอดี

(ผู้ว่าอุดร วันนี้สมเด็จพระราชินีจะเสด็จที่อำเภอวังสามหมอ บ่าย ๒ โมงครึ่ง ครับ) วันนี้สมเด็จพระเจ้าจะเสด็จมาวังสามหมอ (ครับ) อันนี้ก็มีศูนย์ศิลปาชีพอยู่หรือ (มีครับ แต่วันนี้เสด็จบ้านวังทอง เป็นหมู่บ้านยากจนครับ) เสด็จไปไหนก็ชุ่มเย็นเหมือนฝนตก โปรง ไปที่ไหนเย็นไป ๆ (ปีนี้ชาวบ้านทอผ้าที่อำเภอหนองบัวชอกกับอำเภอวังสามหมอ ส่ง ไปประกวดที่พระตำหนักภูพาน ได้รับรางวัลมา ๓ รางวัลครับ ได้ที่หนึ่ง ๓ รางวัลครับ) ที่ หนึ่ง (ผู้กำกับ ครับ ชาวบ้านทอ ผู้ว่าได้รับรางวัล) จะไม่ได้ยังไง ผู้ว่าบางคนไม่ได้นอน ริงอยู่นั้น ไม่ได้ไปดูแต่เขาทอผ้า ต้องวิ่งตามน้ำ (ผู้ว่า ปีที่แล้วเราไปแพ้นองบัวลำภู ปีที่แล้ว หนองบัวชอกไปแพ้นองบัวลำภู ผมก็เลยเข้าไปในหมู่บ้านบอก ถ้าปีนี้แพ้มจะไม่เหยียบ ย่างเข้าหมู่บ้านนี้อีก ก็เลยได้ชนะที่หนึ่ง ที่สอง ครับปีนี้) เอละ หลวงตาพอใจด้วย แพ้มัน ต้องแก้ไขใหม่ แพ้ออกจรูทใช้ไม่ได้นะ ถ้าแพ้ต้องเอาเลยไม่ถอย

ทอผ้าอะไร ผ้าไหมหรือผ้าอะไร (ผู้ว่า ไหมชนิดครับ) เออ เข้าใจ ไหมชนิด ทอผ้าทาง แถบเรามีที่ไหนบ้าง (ตำบลหนองอ้อ หนองบัวชอก ที่อำเภอวังสามหมอก็ที่ตำบลชะยาว ครับ) วันนี้ท่านจะเสด็จวังสามหมอนะ ให้ผลิตขึ้นเป็นวิชาความรู้ความสามารถ ความ

อุตสาหกรรมของชาติไทยเราทั้งชาติ ให้เป็นตัวของตัวขึ้นโดยลำดับ เบื้องต้นที่เราไม่เข้าใจอะไร ๆ มีจุดที่จะให้เข้าใจ มีที่จะให้วิชาความรู้ เราติดตามไปเรียนไปศึกษามา แล้วก็มาสร้างเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเอง ของชาติไทยเราขึ้น นี่แน่นอนชาติไทยของเราจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเป็นลำดับ ให้พากันจำนะพี่น้องทั้งหลาย อะไรที่เรายังไม่เข้าใจไม่สามารถยอมรับเป็นลูกศิษย์เขา เป็นนักศึกษาที่ดี ชื่อสัตย์สุจริตต่อนาย เอา ศึกษาเขามา เมื่อปฏิบัติได้ความรู้วิชาขึ้นมาโดยลำดับเรียบร้อยแล้ว กลับมาก็มาผลิตที่เมืองไทยเราขึ้น วิชาเหล่านี้เป็นวิชาเนื้อหนังของเมืองไทยขึ้นมาแล้ว ๆ ให้พากันคิดอย่างนั้นนะ

หลวงตาสงวนมากนะจุดนี้ เพราะหลวงตาก็เป็นชาติไทยด้วย ว่าใครก็โดนด้วยเหมือนกัน มักจะลืมหืมตา เห็นอะไรผ่านเข้ามาแล้วถือว่าดีกว่าเจ้าของ ฉวยมับ ๆ เสีย อันนี้เสียนะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ อะไรจะเข้ามาให้ดูเสียก่อน ถ้ามันดีควรเราจะเอาเป็นตัวอย่างแล้ว เอา ยอมรับซื้อมา ควรเป็นตัวอย่างได้ เอา แล้วก็มาผลิตเป็นเนื้อเป็นหนังของเรานั้นแหละไม่ใช่อะไร ไม่ใช่อะไรมากก็คว้ามับ ๆ แบบลืมหืมตา นี่ไม่มีหลักมีแหล่งไม่มีเนื้อหนังติดตัว อาศัยแต่เขาตลอดไป เราก็ไม่มีหลักเกณฑ์ ให้พี่น้องทั้งหลายพากันคิดทั่วหน้ากัน การพูดทั้งนี้เป็นหลักพุทธศาสนา สร้างตัวของตัวขึ้นเป็นลำดับลำดับ พระพุทธเจ้าทรงสร้างพระองค์ขึ้นมาเป็นศาสดาเอกของโลก ประทานพระโอวาทสั่งสอนสาวกอยู่ในป่าในเขา พระองค์อยู่ในป่าในเขา บำเพ็ญสมณธรรมในป่าในเขา ตรัสรู้ในป่าในเขา สอนสาวกอยู่ในป่าในเขา

ยกตัวอย่างเช่น พระที่บวชมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ไม่มีองค์ใดที่จะเว้นจากพระโอวาทข้อนี้ถ้าไม่ใช่พระแหวกแนว เราก็ยังไม่เคยเห็นพระแหวกแนวนะ ต้องเป็นแบบเดียวกัน เพราะเป็นพระโอวาทตายตัวว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีว อุตฺตสาโห กรณฺมโย ท่านทั้งหลายบรรพชาอุปสมบทแล้วให้ไปอยู่ตามรุกขมูล คือร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ เจือมผา ป่าช้าหรือป่ารกชัฏ แล้วให้บำเพ็ญสมณธรรมอยู่ในสถานที่เช่นนั้น และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่นี้ตลอดชีวิตเถิด นั้นฟังซินะ นี่ละพระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญพระองค์ ตรัสรู้ขึ้นมาในป่า ประทานพระโอวาทแก่บรรดาสาวกจนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ อุปัชฌาย์องค์ใดก็ตามเมื่อได้เป็นอุปัชฌาย์แล้ว โอวาทข้อนี้ต้องสอนสัจจวิหาริก พระที่บวชนั้นจะเว้นโอวาทข้อนี้ไม่ได้เลย ถือเข้มงวดกวดขันมาก หนุนนะดูซิ นี่ละหลักเกณฑ์พระพุทธเจ้า ควรที่เราเป็นชาวพุทธจะนำมาเป็นข้อปฏิบัติแก่ตัวของเราเอง

ทีนี้เวลามีผู้ปฏิบัติตามพระองค์ เห็นใหม่เป็น สงฆ์ สรรณิ คจฺฉามิ ของเราขึ้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เรากลับมาทุกหัวใจในชาวพุทธของเรา อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอนระลึก

แล้วกราบถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ องค์ศาสดาเอกที่เดียว นี่ละท่านประธานมา พระสงฆ์สาวกศึกษาจากนั้นปฏิบัติสำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา แล้วให้อโวกาแก่บรรดา ภิกษุทั้งหลายต่อมาจนกระทั่งทุกวันนี้ รุกขมูลเสนาสน์ นี่ไม่มีการจัดจำงถ้าศาสนายังอยู่ ถ้าอันนี้ขาดเมื่อไรศาสนาหมดไม่มีอะไรเหลือเลย อันนี้เป็นหลักแก่นจริง ๆ ของพุทธ ศาสนาเรา สอนพระสงฆ์ที่จะเป็นผู้นำตัวเองก่อน แล้วก็นำประชาชนบริษัทบริวารทั้งหลาย ไปด้วยความถูกต้องดีงาม ตามหลักเกณฑ์ของศาสดาที่ประธานพระอโวกาไว้เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

อันนี้เราก็อึดเอาหลักนี้ไปเป็นเกณฑ์ อะไร ๆ ที่ผ่านเข้ามาให้ดูเสียก่อน อย่าด่วน คว้ามบ ๆ โดยไม่ได้ใช้ความพินิจพิจารณา จะเสียศักดิ์ศรีดีงามหรือความแน่นหนามั่นคง ของชาติไทยเราไปวันละเล็กละน้อย กลายเป็นเมืองเหลวไหลไปหมดใช้ไม่ได้นะ ปลุกอะไร ขึ้นมาก็ต้องมีหลักมีแหล่งขึ้นเป็นลำดับลำดับ อันนี้เมืองไทยของเรามีมาเท่าไร ต้องสร้าง หลักแหล่งขึ้นจากคนไทยของเราทุกคน ๆ เพื่อความแน่นหนามั่นคง ต่อไปเราก็คือเป็นเนื้อ หนึ่งของเรา ผ่านเข้ามาของเรามีแล้วไม่จำเป็น เราก็อึดเสียเงินให้เขา แล้วใจของเราก็อึดหลัก สมบัติของเราก็อึด ให้พากันคิดให้มากนะอันนี้ หลวงตาเคยพูดอยู่ตลอดเวลา บางทีมีบาง รายมากก็ใส่เปรียงต่อหน้าเลยก็มี นี่เราจะพูดแต่ว่านายกเทศมนตรี ไม่บอกว่าเมืองนั้นเมือง นี้ นะ

กำลังจะเข้าไปเทศน์ ก็ลูกศิษย์ของเรานั้นแหละตัวดี มากก็เอาชอกโกแฉ็ดมา เอามา ด้วยความดีใจนะเรารู้ นี่เอามาจากเมืองนั้น พอว่าเมืองนั้นเท่านั้น เปรี้ยะเลย เอาเลย เปรี้ยะ ๆ ขึ้น เอาอย่างหนักต่อหน้านายกเทศมนตรีให้ท่านได้คิดบ้างว่า เราเป็นคนไทยทุก คน พูดเหล่านี้เพื่อหัวใจของคนไทยทั้งชาติ เป็นอะไรจึงต้องไปยินดีในสิ่งภายนอกมากกว่า เรื่องของตัวเอง ทำไมไม่ตั้งใจผลิต ทำไมไปยินดีของเขาจนเกินเนื้อเกินตัวลืมนื้อลืมตัว มา ถวายเรา เราก็อึดเอาเปรี้ยะ ๆ ละซี เพราะความลืมนื้อลืมตัว ให้เห็นชัด ๆ เวลาถวาย ดีใจก็ดี ใจด้วยความลืมนื้อลืมตัวประเภทหนึ่ง ที่ทำความเสียหายแก่ตนเองและชาติของเราทั้งชาติ เพราะฉะนั้นจึงเอาเสียเปรี้ยะ ๆ นายกเทศมนตรีท่านไม่เคยได้ยิน กำลังจะขึ้นเทศน์นั้นนั้นก็ใส่เสียเปรี้ยะ ๆ อีกสองสามวันลูกศิษย์ของเรานั้นแหละมาอีก ตัวเก่านั้นแหละ มานั่งบีบ เราก็อึด นี่ตัวดี ใส่เปรี้ยะเลย อย่างนี้จะว่าไง

เรานี้รักสรวงทุกอย่างของชาติไทยเรา อันใดที่เราทำไม่เป็น ยอมรับ เป็นลูกศิษย์ ศึกษาด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต่อเขา เราเป็นลูกน้องเราเป็นบ่อยเป็นคนใช้ของเขา ต้องเป็น คนใช้ที่ดีที่ตีให้เจ้านายไว้ใจได้ วิชาความรู้อะไร ๆ จะผลิตออกมา ๆ เข้าใจหรือ อันนี้ก็

ในครั้งพุทธกาลแล้ว บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่เข้าไปศึกษากับครูอาจารย์ในครั้งพุทธกาล มีในชาติก ไปศึกษาปรารภ ลูกศิษย์มีหลายประเภท ท่านจึงแยกออกมาว่า ลูกศิษย์ที่ดีที่จะได้สารประโยชน์มาเป็นสมบัติอันมีคุณค่าแก่ตนแล้ว ศึกษากับครูกับอาจารย์ใดให้เป็นคนชื่อสัตย์สุจริต ฟังซินะ ประพฤติตัวอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมร้อยสันพันนัยต่อนาย ให้เป็นประหนึ่งว่าเป็นลูกในบ้านเลย นั่นฟังซินะ นี่ท่านสอน พระพุทธเจ้าสอน ฟังซินะ

ทีนี้เวลาความรู้วิชามีเท่าไร ธรรมดาลูกกับพ่อกับแม่ ลูกคนไหนดี แม้จะเป็นลูกด้วยกันก็ตามก็ต้องมีแง่หนักอยู่ว่าลูกคนนี้ไว้ใจในทางนี้ ๆ ได้ ทีนี้ลูกศิษย์ทั้งหลายที่เข้ามาเกี่ยวข้องมีความดีความชอบผิดแปลกต่าง ๆ กันไป แล้วคนไหนดี ๆ นั้นละนายจะประสิทธิ์ประสาทให้ความรู้คนนั้นมากกว่าเพื่อน นั่น ท่านบอกให้ยึดมาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อย่าไปคดโกงเจ้านาย ต้องเป็นลูกศิษย์ที่ดี เราทำเหล่านี้ไม่ใช่ทำเพื่อประจบ ให้เป็นชนบประเพณีของผู้ที่เห็นบุญเห็นคุณต่อกันเข้าใจเธอ เช่น เป็นเจ้าเป็นนายเราเป็นครูเป็นอาจารย์เราไปที่ไหนระลึกถึงเสมอ ท่านสอนไว้กตัญญูกตเวทิตา ตอบแทนคุณตามโอกาสที่จะตอบแทนคุณได้ แต่ความระลึกถึงคุณนั้นระลึกไม่ลืม เสี่ยงธรรมเป็นอย่างนั้นนะ อย่าไปเที่ยวเหยียบหัวไป เวลาไปศึกษาปรารภเขาก็เหยียบหัวเขาไป ดูไม่ได้ณะอย่างนั้น

นี่ละที่เราจะมาสอนพี่น้องทั้งหลายก็คือว่า ขอให้ตั้งเป็นเนื้อเป็นหนัง ให้รู้สำนึกเสมอว่าเราเป็นชาติไทยทั้งชาติร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่เป็นบ้อยของผู้ใด เราจึงต้องพยายามสั่งสมสิ่งใดที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ต่อชาติไทยของเราขึ้นมาทั่วหน้ากัน ใครอยู่ที่ไหน พบอะไร ๆ ก็อย่าลืมเนื้อลืมหัดอย่างง่ายตาย เขาส่งอะไรมาเขามาขายอะไรหลอกอะไร เขาหลอกแล้วเขาเอาเงินเราไป เอาตับเอาปอดเราไปเราไม่รู้ตัว ดูเสียก่อน เมื่อเราไม่มีเราก็ยอมรับไม่มี เอ้า จะซื้อก็ซื้อด้วยความจำเป็น ด้วยความพินิจพิจารณา อย่าซื้อแบบลืมหัดนะเวลานี้มักจะซื้อแบบลืมหัด จนกลายเป็นนิสัยฟังเพื่อห่อหิมหลักลอย เสียไม่ดี ให้พากันจำเอาไว้ นี่เอาหลักพุทธศาสนาสอน สอนเป็นแ่ง ๆ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญในป่าก็เอาแบบป่า ๆ มาสอน จนกลายเป็นสธนะอันแน่นหนามันคงคือ สงฆ์ สธณิ คจฺฉามิ เป็นผู้ทรงศาสนาแทนองค์ศาสดามาตลอด ท่านดำเนินมาอย่างนี้ เราก็ให้พากันดำเนินตามอย่างนั้น นี่ปู่ย่าตายายของเราพาดำเนินมาด้วยความสงบเสงี่ยม บ้านเมืองเราไม่ใช่เป็นนักฟังเพื่อห่อหิมนะ พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา แต่ลูกหลานมันแข่งหน้าไปแหละ

เวลานี้อะไรขึ้นมามันเก่งกว่าครู เก่งกว่าพ่อกว่าแม่ไปแล้ว เก่งอย่างนี้เก่งแบบเลวจะจมนะ ให้ดูซิปู่ย่าตายายของเราพาดำเนินมาอย่างไร ท่านไม่ได้ฟังเพื่อห่อหิม การอยู่การกินการใช้การสอย แม้แต่ของไม่มีมากแต่ก่อน จะเอามาอย่างนี้ก็ไม่ได้นะ ต้องมีธรรมในใจ

ของจะมาท่วมเมฆท่วมหมอกก็ตาม ต้องเอาเหตุเอาผลกันกันไว้เสมอ พินิจพิจารณาสมควรที่จะเอาหรือไม่เอาอะไร แยกแยะด้วยเหตุด้วยผล สติปัญญามีอยู่กับทุกคนเอาไปใช้ชียอย่ามาหมัดหมมอยู่เฉย ๆ แต่ถ้ากิเลสเอาไปใช้แล้วฉลาด เร็วกี่เร็วยิ่งกว่าลิง เร็วยิ่งกว่าแมวเข้าใจไหม ฉลาดทางที่จะทำลายตัวเองและชาติบ้านเมือง เร็วยิ่งกว่าลิงเร็วยิ่งกว่าแมวใช้ไม่ได้นะ ฉลาดเพื่อรักษาชาติไทยของเราสมบัติของชาติไทยเรา เพื่อรักษารัจริตนิสัยใจคอของชาติไทยเราให้มีความแน่นหนามั่นคง หนักแน่นต่อเหตุต่อผล มันถึงถูกเข้าใจไหมล่ะพากันจำเอานะ

นี่ก็นำแต่ธรรมะล้วน ๆ ๆ มาสอน แยกออกไปเป็นคติเครื่องเตือนใจของพี่น้องทั้งหลาย หลักพุทธศาสนานี้หาที่ดำเนินไม่ได้แล้ว เราพูดอย่างเต็มปากไม่สะทกสะท้าน สามแดนโลกธาตุนี้จะมาโจมตีเรา เหมือนกับหมาเห่าฟ้า เข้าไหมหมาเห่าฟ้า เหมือนกับหมาโอดออกมาจากถังขยะ ก็เห่าถังขยะนั้นแหละ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ธรรมพระพุทธเจ้าเลิศทุกอย่าง หมาเห่าฟ้า ธรรมนั้นเลยฟ้าไปอีก หมาก็เห่าหมอน้ำลายเปลา ๆ ใครจะมาโจมตี ๆ เราได้เรียนเต็มกำลังความสามารถของเรา การเรียนก็ทำนทั้งหลายก็ทราบแล้ว เรียนมาแค่นั้น พอเป็นปากเป็นทางในการดำเนินในข้อปฏิบัติเราก็เรียนมา ที่นี้ออกทางด้านปฏิบัติเอาให้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ตามทางของศาสตาก็ฝึกกันลงไป ถึงขั้น เอ้า มันจะตายก็ตายฟังซิ พระพุทธเจ้าสลบ ๓ วัน เราถ้าควรสลบ ไม่สลบ มันควรตายก็เอายอมมอบเลย จะถวายพระพุทธรูปให้เต็มหัวใจตั้งที่มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้ ในชาตินี้เราจะต้องการเป็นพระอรหันต์เท่านั้น นู่นฟังซินะ เมื่อได้ฟังอรรถธรรมจากพ่อแม่ครูอาจารย์มันแล้วมันถึงใจจริง ๆ นะ ถึงจริง ๆ

เพราะฉะนั้นอะไรจึงจะอ่อนก็อ่อนก็ตาม แต่จิตใจนี้จะอ่อนไม่ได้เลยเชียว แข็งแกร่ง ๆ ตลอดเวลาต่อมรรคผลนิพพาน เราอุทิศสำหรับปฏิบัติมาตามทางของศาสนานั้นแหละ แบบแปลนแผนผังคือศาสนธรรม นั้นทางเดินเพื่อผลคือมรรคนิพพาน เป็นความสุขอันเยี่ยมยอดที่เดียวหรือยอดเยี่ยม อยู่ในศาสนธรรมของพระพุทธรูปเจ้าหมด ไม่มีอะไรที่จะมาแข่งศาสนาพระพุทธรูปเจ้าได้เลย เพราะศาสนานี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสด้วย กิเลสไม่มีในหัวใจ ความมัวหมองมืดตื้อ ความเอารัดเอาเปรียบ ลำเอียงนั้นลำเอียงนี้ เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด ไม่มีในพระทัยของพระพุทธรูปเจ้า กิเลสประเภทเหล่านี้หมด เพราะฉะนั้นจึงมีแต่ธรรมล้วน ๆ ๆ สอนโลกด้วยความถูกต้องแม่นยำ เราให้ยึดไปปฏิบัตินะ

อย่าสักแต่ว่ามาศึกษาเฉย ๆ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติจริง ๆ แล้วจะเห็นความดีขึ้นกับหัวใจของเรา ๆ นั้นแหละ เพราะธรรมแท้ ๆ อยู่ที่ใจ กิเลสแท้ ๆ อยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ตาม

ต้นไม้ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ โลกจักรวาลใดไม่มีธรรม ไม่มีกิเลสอยู่ อยู่ที่หัวใจของสัตว์ เพราะฉะนั้นมันจึงรังควานบีบบี้ไฟใจของสัตว์ กิเลสเมื่อมันมีมากเท่าไร เอาจนกระทั่งไม่มีเนื้อหนังไม่เป็นตัวของตัว เป็นคนหลักลอย เป็นคนหมดคุณค่าหมดราคา ไม่มีราค่างราคา คือคนประเภทที่ปล่อยตัวให้กิเลสเหี้ยมทั้งวันทั้งคืน กิเลสคืออะไร ความโลภก็คือกิเลสประเภทหนึ่ง โลกจนไม่รู้จักเป็นจักตาย ป่าช้าเขามีกันทั้งโลกเราไม่ยอมมีป่าช้า มีแต่จะโลกให้ได้อย่างเดียว ครั้นตายแล้วก็ไปเผาอยู่ในป่า อยู่ในกองฟืนกองไฟเหมือนเขา แต่กิเลสมันไม่ห้ามมองเห็นป่าช้าของตัวเอง ไม่ห้ามมองเห็นความตายทั้ง ๆ ที่มันอยู่กับตัวนั้นซิ มันถึงลืมหืมตาของเรา ความโลภ

ความโกรธ ถ้าไม่พอ เมื่อไม่พอใจแล้วเป็นยังไง แม้แต่เราโกรธหมายังตีหมาจะโกรธคนจะไม่ตีคนไม่ทำลายคนยังไง ฟาดโลกพินาศได้ ความโกรธนี่ก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่งซึ่งเป็นภัยต่อสัตว์โลก แล้วก็ราคะตัณหา กินไม่อิ่มไม่พอ มีเมียเท่าไรมีผัวเท่าไรเป็นบ้ากันทั้งโลกสงสาร นี่คือราคะตัณหา ให้ระงับดับมัน นั่นท่านบอกแล้วนะ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ตัดให้ขาดทั้งหมด เว้นแต่พระที่บวชแล้วเป็นคนละฝั่งไปเลย แต่ส่วนฆราวาสนี้ท่านแบ่งเป็นสัดเป็นส่วน ให้อยู่ในกรอบของศีลของธรรม ผู้เป็นฆราวาสละกิเลสคือราคะตัณหานี้ไม่ได้ ให้อยู่ในกรอบอันพอดีพองาม อยู่ร่วมกันเป็นสุขระหว่างสามีภรรยา ครอบครัวเรือนจะอบอุ่นไปหมดเมื่อผู้ใดตั้งตนอยู่ในศีลในธรรม

กาเมสุ มิจฉาจาร หมายความว่ายังไง นี่ละกิเลสตัวสำคัญ ให้อา กาเมสุ มิจฉาจาร ได้แก่ศีลธรรมตีหน้าผากมันไว้ไม่ให้มันออกนอกกลุ่มนอกทาง คือไม่ให้ออกจากเตา เตาของมันคืออะไร เตาของผัวก็คือเมีย เตาของเมียคือผัว ลูกเต้าหลานเหลนต่างตนต่างอยู่ในเตาทุกคน ๆ นี้เรียกว่าอยู่ในเตา มันก็ไม่ติดไม่ดับ บ้านเมืองไปที่ไหนก็ซุ่มเย็นไปตาม ๆ กันหมด เมื่อมีศีลธรรมครอบเตานี้ไว้ ไม่งั้นไฟมันจะออกลุกลาม เหล่านี้มีตั้งแต่กิเลสนะ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา พระพุทธเจ้าก็สอนให้อยู่ในความพอดี ถ้าปฏิบัติตามนี้แล้วโลกนี้จะร่มเย็นทั่วหน้ากัน น้ำมันไม่ยอมปฏิบัติ มีหน้าขำมันยกพวกส้วมพวกถานอยู่ในหัวใจของมันไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จนศาสนาไม่มี มีแต่กิเลสเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ ไปที่ไหนจนมองดูไม่ได้นะ มันเลอะมันเทอะขนาดนั้น

เฉพาะอย่างยิ่งตัวราคะตัณหา มันหน้าด่านที่สุดนะ ฟืนฟางทั้งหลายฟืนมันมีอยู่ในหัวใจฟืนฟางทั้งหลายไหม เราผู้สอนอยู่นี้เรามีหรือไม่มีกิเลสประเภทนี้ แต่ก่อนมีพูดจริง ๆ เดียวนี้ไม่มีบอกตรง ๆ เลย นี่ละการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าได้ผลหรือไม่ได้ผล กิเลสมันฟาดเอาเสี้ยนจะหุหนวกตาบอด ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตาย มันก็เอาจนขนาดนั้น

ที่นี้เวลาเอาธรรมพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นเครื่องปราบปรามหรือชะล้างมัน ไส้เข้าไป ๆ ตีออกไป ๆ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ก็เห็นชัด ๆ ว่าค่อยลดน้อยลง ๆ เพราะ การชำระการชะล้าง เอ้า ชะล้างไม่หยุดไม่ถอย ฟาดจนกระทั่งขาดสะบั้นลงไปหมดจากหัวใจ หัวใจที่เป็นคลังกิเลสตั้งแต่ก่อนนั้น จากการปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถแล้ว เวลา นี้หัวใจนี้เป็นธรรมทั้งแท่งแล้ว นี่สอนท่านทั้งหลายด้วยความโกหกหรือ พิจารณาชี่ นี้ด้วยความเมตตาสงสารนะที่สอนอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครจะมาโจมตีหลวงตาบัวให้ยกมาสามแดนโลก เอาโคตรเอาแซมมายกเลย สามแดนโลกธาตุไม่มีน้ำหนัก เอาโคตรแซมของสามแดนโลกธาตุมาโจมตี หลวงตาบัวเฉย เหมือนหมาปล่อยทำเข้าใจใหม่ หมาปล่อยทำมันเฉยละ ไอ้คนปล่อยทำปล่อยหิมนจะตบโน้นตบนี้เป็นบ้า เข้าใจหรือ เอามันอย่างนั้นชี่ เอาให้มันถนัดชัดเจนนอย่างนั้นชี่

พูดถึงเรื่องกิเลสมันมี หนักก็หนักอยู่ในหัวใจ ท่านก็สอนให้แก้กิเลส เพราะกิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจ ท่านไม่ได้ไปสอนแกโน้นแกนี้ละ สอนให้แก้ที่นี้ อะโรมันรุนแรงอันนั้นละ กวนมาก บีบบีบี่ไฟมาก จากนั้นกระจายออกไปทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น ความโลภ โลภมันจะเอาทำไหนแบบไหนมันจะเอาทั้งนั้น ความโลภ ความคด ความโกง ความริด ความไถ ความเอาไรต์เอาเปรียบ อยู่กับความโลภทั้งหมด เมื่อตีความโลภนี้เข้าไปสิ่งเหล่านั้นก็อ่อนตัวเข้ามา ๆ ความโกรธก็ไม่ค่อยมี เมื่อมีธรรมในใจแทรกเข้าไปแล้ว ความโลภก็ไม่มาก ความโกรธก็ระงับดับตัวเองได้ เพราะความโกรธเป็นไฟเผาตัวเองเสียก่อน ก่อนที่จะเผาคนอื่น เคียดแค้นให้เขา มันเผาตัวเองแล้วความเคียดแค้นนั้น

เรื่องราคะตัณหา ความพอประมาณมันรู้จักด้วยกันทุกคน ๆ ธรรมะตีเข้าไป ๆ ทำไม่ไม่รู้จัก เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็สงบลง ๆ ที่นี้กองทุกข์ทั้งหลายก็ค่อยระงับลงไป ๆ นี้ละให้จำเอาชี่ธรรมพระพุทธเจ้า สอนโลกสอนสด ๆ ร้อน ๆ เพราะโลกนี้มันร้อนที่สุด ไม่มีอะไรเกินโลกมนุษย์เรา ธรรมะก็จี้ลงไปตรงนั้นเพื่อให้ถูกจุดหมายของไฟที่มันร้อน เอาไปปฏิบัติชี่เป็นยังงี้ ถ้าปฏิบัติตามธรรมพระพุทธเจ้าแล้วยังไม่ได้ผลอะไรเลยนี้ ให้มาบอกหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะพาไปทูลฟ้องพระพุทธเจ้าว่า ธรรมพระพุทธเจ้านี้ว่า สุวากุขาโต มันเป็น ทวากุ ทู สุแปลว่าดี ทู แปลว่า ชั่ว สุวากุขาโต เป็น ทวากุขาโต เข้าใจใหม่ มันจะเป็นเลวไปอย่างนี้ ให้พระพุทธเจ้าได้ทรงสดับเสียบ้าง

แต่นี้มันไม่มี สอนมาเท่าไรมันก็ไม่ยอมเอาตามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเลยออกจะแตก แล้วก็ยื่นเข้ามาหาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ออกจะแตก สอนมันไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ถ้าเป็นผู้หญิงเห็นไอ้หนุ่มวิ่งผ่านหน้าวิ่งตามแล้ว เห็นอีสาววิ่งมาวิ่ง

ตามอีสาวแล้ว เมียมันไม่มองเลย เมียอยู่ข้างหลังมันก็ไม่มอง นี่กิเลสตัวตาบอดเห็นไหม มันอยู่กับใครเวลานี้ ไม่อยู่กับพวกเราอยู่กับพวกใคร สอนลงไปในจุดนี้แล้วมันจะไปดูอะไร หญิงคนนั้นก็เหมือนกับเมียเราคนนี้ ผู้ชายคนนั้นก็เหมือนกับตัวเราคนนี้ มันเป็นบ้าหาอะไร เท่านั้นหยุดเลย เข้าใจไหม นี่เรียกว่าอ่านตามธรรมเป็นอย่างนั้น เป็นบ้าหาอะไร ให้รู้จักรักษาวลสงวนตัว

จะสร้างความสงบร่มเย็นนอกจากอรรถจากธรรมไปแล้วอย่าหวังนะ ไม่มีทาง ถ้าเดินตามธรรมนี้ เอ้า โง่ก็โง่ โง่ตามธรรม ทุกข์ก็ทุกข์ตามธรรม แล้วจะเป็นสุขตามธรรมขึ้นไปโดยลำดับ ให้พากันจำเอานะ วันนี้สอนเรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องอรรถธรรมก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนข้างนอกถูกฉันใด สอนข้างในก็ถูกฉันนั้นเหมือนกัน จิตมันติดมันตื้นก็บังคับมันลงไปซิ การภาวนาเพื่อบังคับจิตใจตัวติดตัวตื้นไปตามกิเลส คือกิเลสมันผลักดันออกไปให้คิดให้อายากตลอดเวลา กินข้าวอิ่มแล้วมันก็ไม่อิมนะหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างอิมหมดแล้ว ตา หู จมูก ลิ้น กาย ที่ออกมาจากใจตัวนี้ มันไม่อิม มันตื้นมันติด เพราะฉะนั้นจึงระงับกันลงให้ได้นะ พากันจำเอา เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้แหละ วันนี้ไม่เทศน์มากเท่าไรแต่มันก็แรงเหมือนกันนะ

โยม เมื่อก็นั่งภาวนาค่ะหลวงตาแล้วพุทโธหายไป เหลือแต่ความสว่างไสวกับผู้รู้ถูกทางหรือเปล่าคะ

หลวงตา พุทโธหายไป ความสว่างไสวยังอยู่ แล้วสติอยู่ไหนละอยู่กับความสว่างไสวซี เวลาภาวนากับพุทโธ สติอยู่กับพุทโธ ทีนี้เวลาจิตละเอียดเข้าไป ๆ จริง ๆ แล้วพุทโธจะค่อยหายไป ๆ เลยมี เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ อย่างหนึ่งความสว่างให้สติอยู่กับนั้นอีกเข้าใจหรือ เวลาคลี่คลายออกมาแล้วมันก็ระลึกพุทโธได้ เอาเข้าไปอีก นี่ละการสั่งสมการบำรุงจิตใจให้แสดงความสว่างมาเป็นสาระขึ้นมาจากจุดนี้ละ โลกทั้งหลายไปหาที่อื่นจะไม่เจอ ถ้าหาในจิตตัวเองด้วยการภาวนา แล้วแต่ใครจะถนัดกับจริตนิสัยของธรรมบทใด เช่น พุทโธก็ได้ ัมโมก็ได้ สังโมก็ได้ ให้อยู่กับนั้น สติบังคับอยู่ในนั้น

จิตมันอยากคิดออกไปไหนเป็นเรื่องของกิเลสมันกินไม่อิมอย่างที่ว่า มันออกตลอด อยากคิดอยากปรุงมีแต่เรื่องของกิเลสกวณใจ บังคับเข้ามา เอาให้หนักนะไม่ใช่ธรรมดา มันปั่นออกไป มันตื้นเหมือนจะออกจะแตกนั้นนะ เวลาเราบังคับจะให้อยู่กับพุทโธๆ นี่จิตมันปั่นมันจะออก คือกิเลส นี่ที่ว่ากิเลสให้ฟังเอานะ กิเลสเป็นอารมณ์อันหนึ่งอารมณ์ผลักดัน อยากรู้อยากเห็นอยากนั้นอยากนี้ มีแต่อารมณ์ของกิเลส มันอยู่ในใจมันผลักดันออกไป ถ้าออกไปตามมันแล้วก็ไปกวณเอาความทุกข์เข้ามา ความมัวหมองมืดตื้อ

ความทุกข์ความร้อน อารมณ์อะไรจิตใจ มันจะชนเข้ามามากองอยู่ในนี้ ให้คิดให้รำพึงรำพัน บางทีนอนไม่หลับ นี่เรียกว่าอารมณ์ของกิเลส

ให้ทราบว่กิเลสกับธรรมเกิดและอยู่ในจิตดวงเดียวกัน ท่านทั้งหลายฟังให้ตื้นจื้นนี้ ที่เราจะระเบิดมันออกเข้าใจหรือ ที่นี้เวลาเราภาวนา อารมณ์ของกิเลสมันจะผลักจะดันให้ไปทำหน้าที่ของมัน อยากรู้อยากเห็นอยากเป็นอย่างนั้นอยากเป็นอย่างนี้ มันจะอยากออกไปเรื่อย ๆ ที่นี้พุทธโธเราเลยหายไป หายเจียบเลยถ้าเราไม่เอาอย่างหนักแน่นนะ ที่นี้เราต่อสู้กัน มันอยากคิดเท่าไรไม่เอาว่ังั้นเลยนะ เราจะอยู่กับพุทธโธ บังคับกับพุทธโธหนักแน่น ทางนั้นแข็งทางนี้ยิ่งแข็ง ต่อไปทางนั้นก็อ่อนลง ๆ คำว่าพุทธโธนี้ค่อยสงบเข้า ๆ เย็นเข้าไป ๆ แล้วก็สว่างจ้าขึ้นมา นี่เห็นคุณค่าแห่งความสว่างของใจเพราะการอบรมแล้ว และเห็นโทษแห่งกิเลสทั้งหลายที่มันผลักดันออกไปให้เป็นพื้นเป็นไฟพร้อมกันในนี้เข้าใจไหม นี่ละการฝึกหัดอบรมท่านทำอย่างนั้น ท่านได้ผลท่านจึงมาสอนพวกเรา

ไม่มีใครละที่จะมาสอนอย่างนั้นนอกจากนักภาวนา นักภาวนาต้องเป็นผู้ที่ผ่านมาแล้วเหมือนกัน ผ่านทั้งเหตุทั้งผล ได้ผลเป็นที่พอใจมาแล้วสอน เช่น พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกและครูบาอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ หรือว่าเป็นพระอรหันต์อยู่ในนั้นก็ไม่ได้ แต่ท่านไม่พูดเฉย ๆ ทางนั้นพูดออกมาป้บท่านจะจับได้ทันที ๆ เพราะท่านเคยปราบมาแล้ว กลอุบายของกิเลสที่มันหลอกลวงสัตว์โลก แยบออกมาตรงไหนท่านรู้ ท่านสอนวิธีเข้าไปป้บสกัดกัน แล้วจิตก็ค่อยสว่างไสวขึ้นมา ๆ แล้วก็ยังมีแก้ไข เรื่องของจิตใจที่มันผลักดันออกไปนั้นคือเรื่องของกิเลส มันจะค่อยเบาลง ๆ ทางนี้เรื่องของธรรมจะค่อยมากขึ้น ๆ ต่อไปความสว่าง ความอึมเิบ ความสุขที่ไม่เคยปรากฏตั้งแต่วันเกิดมา จะปรากฏที่หัวใจของเราะ ให้จำให้ดี

นี้ได้ทำมาแล้วนะมาพูด ไม่ได้มาพูดมาหลอกลวงท่านทั้งหลายนะ เอาจนขนาดนั้นแล้วมันก็ได้ เมื่อตั้งหน้าสู้ สู้ได้ กิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกัน ถ้าธรรมอ่อนกิเลสเหยียบไป ถ้ากิเลสอ่อนลงธรรมก็เหยียบมันไปเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงต้องเอาธรรมให้เหยียบกิเลสเสมอ เหยียบกิเลสแล้วธรรมจะครองใจเรา ไม่เหมือนกิเลสครองใจ กิเลสครองใจไม่เรียกว่าครองใจ กิเลสบีบหัวใจ เข้าใจหรือยังที่พูดนี้ เอาอย่างนั้นนะ เราอยากเห็นนักภาวนาของเราชาวพุทธเรา หาพุทธ หาธรรม พระสงฆ์ ถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถือศาสนาอะไร ศาสนาพุทธ แต่เวลาหาความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของพุทธที่แท้จริงมันไม่เห็นเพราะมันไม่ทำ มีแต่คำพูดเฉย ๆ ให้เอาไปทำบ้างนะให้มันได้เห็น พระพุทธเจ้าทำแล้วจึงมาประกาศโลก พระสงฆ์สาวกทำแล้วถึงได้มาประกาศโลก ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่

ท่านเอาจริงเอาจัง รู้แล้วเห็นแล้วมาสอนโลกเข้าใจเธอ ให้เราตั้งใจปฏิบัติเดินตามรอยครู
ทุกข์มากก็จะลดน้อยลง ธรรมไม่มีก็จะมีขึ้นมา แล้วเดินตามรอยครูจะมีความสุขความสงบ
เย็นใจไปเรื่อย ๆ นะ เอาละนี่มันเทศน์สองกัณฑ์สามกัณฑ์แล้วนะ พอ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com